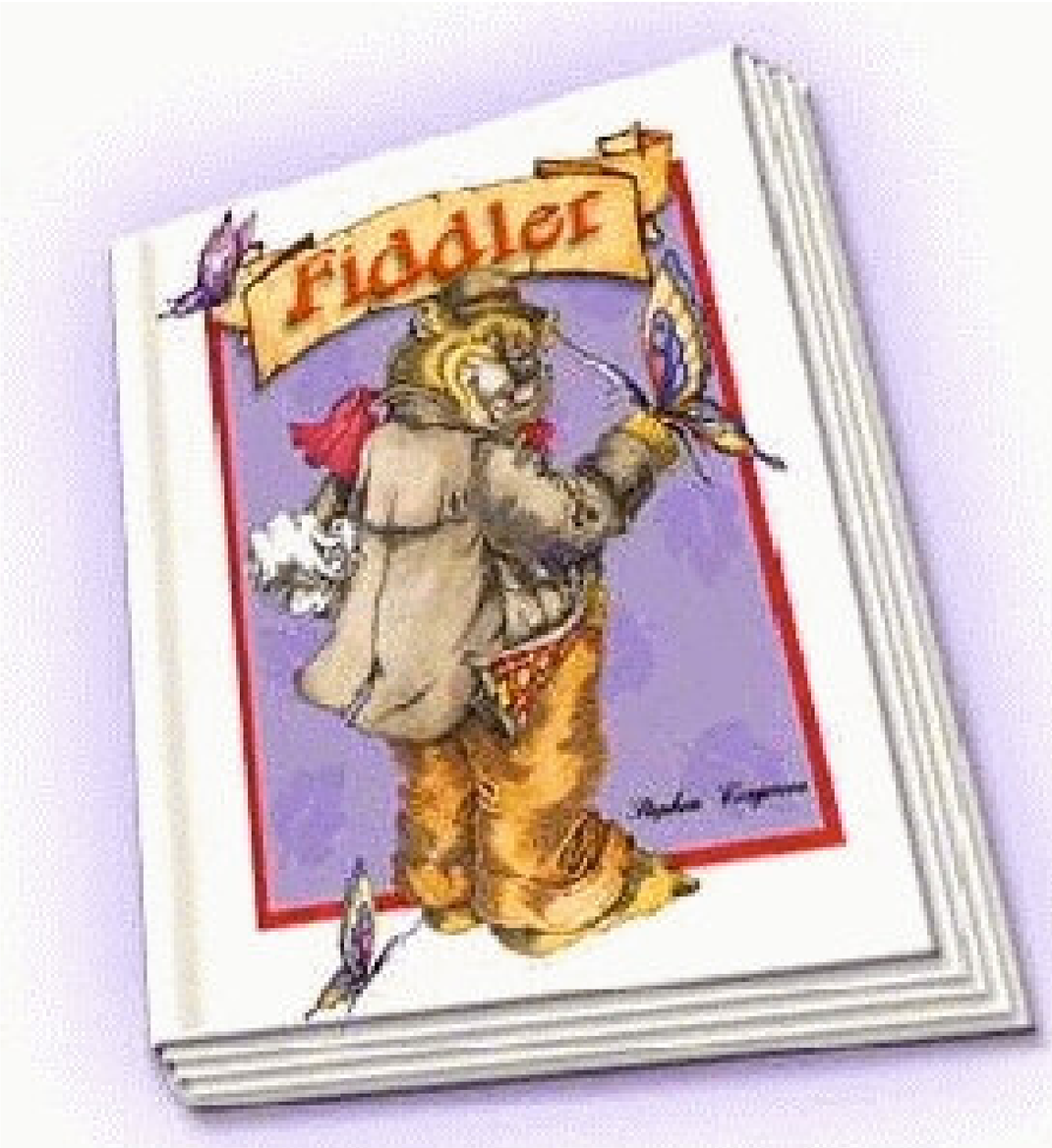

פידלר

סטיבן קוסגרובה

Bookpop.com

רחוק יותר מרחוק, בקצה האופק, עובר שביל בין צמחי שרכים גבוהים. אם תלך בשביל הזה תמצא ארץ כמעט-שם.
כמעט-שם.. איפה שהצרצרים שרים כאשר השמש שוקעת אחרי העצים ודביבונים רוקדים כמו ליצנים.
כמעט-שם.. איפה שהרוח שרה ברוך דרך העצים "כמעט-שם.. כמעט-שם.."

.. ארץ מלאה הנאות מופלאות. כמעט-שם..
.. ראה איך הרוח מעיפה עלה גבוה לשמיים והוא נעלם לפני שתספיק למצמץ בעין.
כמעט-שם.. היער, מכוסה בקטיפה ירוקה מהדהד בלחש "כמעט-שם.. כמעט-שם.."

כשתטייל בשביל בדרכך במרכז כמעט-שם, תעבור דרך גיא מוצל, כאין אחו. שם, לא הרחק מהשביל עומדות שלוש בקתות כפריות, בנויות מקרשי אורן וצפצפה, ושם בשלושת הבקתות האלה חיים שלושה דובונים מתבודדים, המתחבאים.
לא חשוב מתי, בכל שעות יום ולילה, התריסים סגורים תמיד כדי לעשות רושם שאין אף אחד בבית.

אך אל תמשיך כי חשבת שראית כבר הכל. אם תתבונן היטב תראה צל של עשן המתרומם מהארובות המפותלות, כמו גנב הנמלט בלילה.
תסתכל הנה והנה, ותראה דלתות נפתחות בזהירות, תריסים זזים ועיניים ממצמצות המביטות עליך.
אלה הדובונים המתחבאים. אך אל תצפה שיברכו אתך. כי הדובונים המתחבאים לא מאמינים לאף אחד ואם להודות לאמת, הם כמעט ולא מאמינים לעצמם וזה לזה.

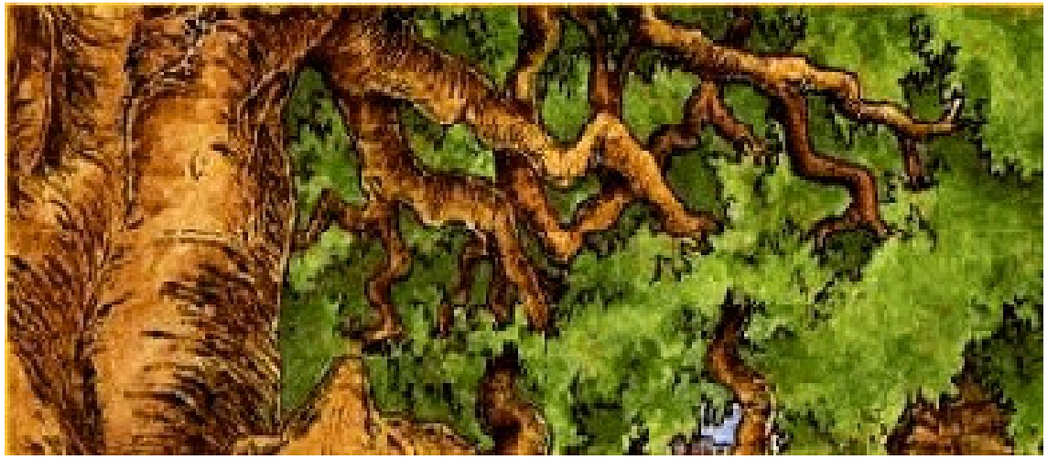

המתחבאים היו נשארים מוסתרים אולי לתמיד, עטופים בחשדות של עצמם, אלא שיום אחד עבר בשביל, תוך שריקה עליזה, דוב חצוף וזר.
הוא לא עבר מסתתר בין עץ לעץ, כמו המתחבאים. הוא לא הסתתר בכלל. הוא רקד בשביל, קל רגליים, ושרק נגינה עליזה.
תחת זרועו החזיק חבילה מוזרה, אבל לא עטופה בניר אלא בבד רך, ארוג היטב.

הוא היה עובר ליד הבקתות בלי להרגיש בהן, כי היו מוסתרות בין העצים, אך שובל עשן המתרומם לשמיים הפנה את תשומת לבו.
הוא חייך חיוך סודי, ירד מהשביל, ניגש לבקתה הראשונה ודפק בדלת. לא פעם, לא פעמיים אלא שלוש פעמים.
רפ! רפ! רפ!

מהבקתה נשמע צליל נעלי בית רכות העוברות על רצפת עץ. בחריקה נפתחה הדלת ועמדה שם אחת מהדובונים המתחבאים, לבושה בבגד צמר עם מטפחת על ראשה.
היא מצמצה בעיניה בעצבנות והביטה עליו "מי אתה ומה רצונך?" היא נהמה.

הדוב חייך חיוך רחב וגדול ואמר "שמי פידלר (כנר) ובאתי מארץ פריפרי. אני מתהלך כבר הרבה זמן ואני עייף מאוד. האם אוכל להיכנס ולנוח?"
ואז הוא פרץ לתוך הבקתה בלי לומר אפילו "סליחה".
היא נבוכה ולא ידעה מה לעשות ולכן נכנסה אחריו וסגרה את הדלת.

פידלר התיישב ברווחה בכורסה מרופדת ליד השולחן, שפניו נשחקו במשך שנים על ידי הזזת צלחות חרס. הוא שם את החבילה שלו בעדינות על השולחן ושאל "אמרתי לך את שמי האמיתי, אז עכשיו, מי את?"
"אני? שמי אופאל" היא אמרה בעצבנות מה.
פידלר גיחך "אז כך אקרא לך. ואולי יש לך קצת אוכל לכבד אותי?"

אופאל הביטה עליו ואמרה "ובכן, מר פידלר הדוב, באזור משבחים מאוד את תופיני הסובין והדוחן שלי. הם באמת טובים, טעימים מאוד. אבל אינני מוכנה להתחלק בהם בלי לדעת מה אקבל תמורתם."
פידלר תפף באצבעות שלו על השולחן וצחק "התופינים שלך טובים, כך שמעתי, ואני מוכן לתת תמורתם משהו ששווה יותר מזהב!"
"מה?" היא חשבה "שווה יותר מזהב?" ואז, בלי לחשוב יותר צחקה "אם כך, מר דוב פידלר, תקבל את התופינים שלך."

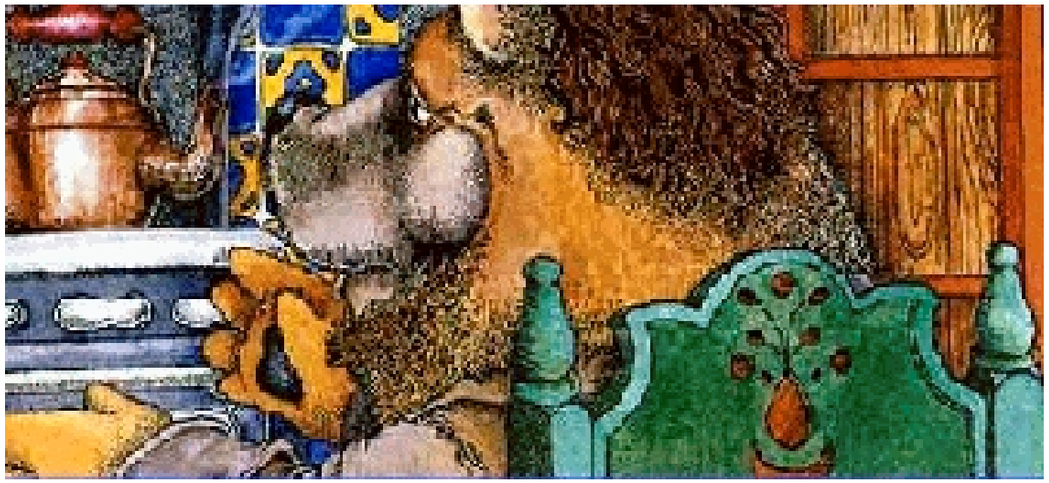

משני שקים היא שפכה סובין ודוחן לקערה. הוסיפה שתי ביצים, כוס חלב, שלוש כפות גדולות של סוכר וקורטוב של מלח. היא ערבבה ולשה אותם לבצק, שפכה לתבניות ושמה לתנור. בזמן שהתופינים נאפו היא רקדה בחדר, כשהחציות שלה מלטפות את הרצפה בזמן שפידלר מזמזם נגינה.
כאשר התופינים היו מוכנים, פידלר אכל את כולם. ואז התרווח שוב בכורסה, ליטף את בטנו ואמר "התופינים היו מצוינים, טעימים מאוד, אבל חסר לי דבר מה למה שאכלתי כעת."

אופאל התחילה להסתובב בחדר ומלמלה "אני יודעת! יודעת! יודעת! אוכמניות חסרות. זה אלווה הדוב הקמצן, שחי פה בשכנות, לא רוצה לתת לי אוכמניות כדי לשפר את טעם התופינים. ואני גם לא אבקש ממנו. אילו ביקשתי היה רוצה לקבל תופינים תמורתן."
"הה.. הה.." צחק פידלר בקול "אני חושב שאגש לבית השכן ואדבר רגע עם אלווה הזקן." הוא לקח את חבילתו ויצא מהבית במהירות.

אופאל הסתכלה דרך סדק בתריסים וראתה איך פידלר ניגש לדלת הבית השכן. עם קובעו ביד הוא דפק בדלת לא פעם, לא פעמיים ולא שלוש, אלא ארבע פעמים. רפ! רפ! רפ! רפ!
נשמע רעש בפנים ואז נפתחה הדלת ואלווה הזקן יצא החוצה בבגדי חורף התחתונים, האדומים שלו. "מי אתה ומה רצונך?" הוא נהם.
"שמי פידלר, וכפי שאתה רואה באתי מארץ פריפרי. רעב אני. רעב אני מאוד. האם אוכל לקבל מהאוכמניות שלך?"

"אני לא מתחלק בהן. אלה גרגירים מיוחדים משיחים הפרטיים מאוד שלי."
פידלר חייך ואחר כך לחש "אמרו לי כבר שהגרגירים שלך נהדרים ואני מוכן לתת לך תמורתם משהו ששווה יותר מזהב!"
"ששווה יותר מזהב?" מלמל אלווה "ממ.. זה מוצא חן בעיניי. כן, אדוני מר פידלר הדוב, תוכל לקבל קצת אוכמניות, כן, באמת!" שניהם נכנסו מהר פנימה וסגרו את הדלת.

בפנים פידלר התיישב בכסא-נדנדה. הוא ישב שם והתנדנד ורק חייך, אך לא אמר מילה.
הדוב אלווה היה עצבני מאוד. עוד אף פעם לא ישב מישהו אחר ליד שולחן שלו, שלא לומר עוד מישהו שרוצה אוכמניות.
אבל אם לפידלר היה משהו שטוב יותר מזהב, אז הוא יקבל אוכמניות. אולווה הוריד מהמדף קערת עץ מלוטשת למשעי, מילא אותה עד הסוף בגרגירי אוכמניות והניח אותה על השולחן.

פידלר טעם גרגיר אחד, ועוד אחד, ואחר כך עשרים, ובסוף כל הגרגירים נעלמו. הוא נשען בנחת בכיסא-נדנדה, ניגב את פיו בגב היד שלו ואמר "אלה גרגירים נהדרים, טעימים מאוד! אבל משהו היה חסר למה שאכלתי כעת."
"אני יודע! יודע! יודע!" התרגש אלווה הדוב "חסר היה דבש מדבורי הכוורת. והוא שייך לברברה הדובה. ואילו ביקשתי ממנה דבש, הייתה דורשת אוכמניות תמורתו."
"יפה, יפה!" אמר פידלר בחיוך "אני חושב שאלך עכשיו לשוחח קצת עם ברברה."

פידלר לקח את החבילה המוזרה שלו, שם אותה תחת הזרוע, עבר בשביל ועלה את שתי המדרגות שהובילו למרפסת בקתתה של ברברה הדובה. הוא דפק על הדלת בחוזקה.
תחילה לא נשמע דבר, אך אחרי זמן נפתחה הדלת באיטיות. שם על המפתן עמדה ברברה בעצמה.
"מי אתה ומה רצונך?" היא שאלה בחשדנות.

"ובכן" אמר פידלר בחיוך "שמי פידלר ובאתי מארץ פריפרי. אני מאוד רעב אבל אין לי כסף. ובכל זאת, אולי אוכל לטעום קצת מהדבש שלך?"
"אין כסף? הה!" היא נהמה ומלמלה "אז למה שאתן לך לטעום מהדבש שלי?"
חיוכו של פידלר נעשה עוד יותר רחב.
"הדבש שלך טוב מאוד, כך סיפרו לי. ועבור טעימה אני מוכן לתת לך משהו ששווה יותר מזהב."
"שווה יותר מזהב, אמרת?" והיא הזמינה אותו בתנועת אצבע פנימה "בוא, כנס מר פידלר הדוב. תקבל טעימה של הדבש שלי. אכן כך."

באמצע החדר עמדה חבית עץ גדולה, מחוזקת בחישוקי ברזל. על הקיר תלוי היה תרווד עץ. ברברה הורידה את התרווד, טבלה אותו בחבית, וסיבבה שוב ושוב. בסוף הרימה את התרווד מכוסה עכשיו בדבש, זהוב כמעט כמו שמש וסמיך מאוד. היא נתנה את הכף לפידלר שלאט, לאט ליקק את הדבש עד שרק העץ נשאר בידו.
"הו.. הו.." אמר וחייך שוב "הדבש הזה נהדר, טעים ביותר. אלא שמשהו חסר היה למה שאכלתי עכשיו!"

חיוכה של ברברה הדובה התחלף במבט זועף "אני יודעת! יודעת!" אמרה "תופינים ואוכמניות יהיו טעימים מאוד יחד עם הדבש שלי, אבל הדובים המתחבאים האלה לא יתנו לי אותם. ואילו ביקשתי הם היו רוצים לקבל מהדבש שלי תמורתם."
פידלר עמד רגע עם החבילה המוזרה שלו תחת הזרוע, ואחר כך, בלי לומר אפילו "שלום" יצא למרפסת וסגר את הדלת אחריו.

השמש כבר התחילה לשקוע ופידלר עמד קרוב לשביל השרכים, ושם הניח את החבילה שלו בזהירות על גדם עץ רחב. שלוש זוגות עיניים הציצו עליו מאחורי תריסים של שלושה בתים.
פידלר התחיל לאסוף חתיכות זרדים מרצפת היער. הוא סידר אותם בערמה ואחר כך הדליק אותם עם גפרור.

זו הפעם הראשונה שהאש האירה את היער החשוך כשהזרדים עלו בלהבות. עשן התרומם והתפתל בין ענפי העצים כמו סרט שנקשר סביב מתנה. האש השמיעה קולות פיצוח. פידלר התיישב על גדם העץ והתחיל לפתוח בזהירות את עטיפת החבילה שלו.

מתוך הבד העדין הציץ כינור מבריק, בנוי מעץ מיוחד, וקשת התואמת לכינור זה. המיתרים מתוחים לאורך צוואר הכינור הבריקו באור האש כמו קורי העכביש בטל הבוקר.
הכפות הגדולות של פידלר ליטפו את הכינור והוא שם אותו תחת הסנטר והעביר את הקשת על המיתרים.
מוסיקה התחילה לזרום, כמו מים באפיק נחל מיובש.

מוסיקה מופלאה, קסומה, שטפה את הגיא המוצל.
ואז, כמו בנס כלשהו, נפתחו דלתות של שלושת הבתים, אחד, שתיים, שלוש. שם, על המרפסות שלהם עמדו הדובונים אופאל, אלווה, ברברה.

שלושת הדובונים המתחבאים הקשיבו זמן מה למוסיקה ופתאום, כל אחד בתורו, חזרו לתוך בתיהם והתעסקו שם בדבר מה.
אבל תוך רגע או שתיים הם יצאו למרפסות שוב ובשורה אחת הלכו אל האש והמוסיקה. ובידיהם הם נשאו את הדברים ששמרו בקפידה כזו במשך כל השנים האלה: תופיני סובין עם דוחן, אוכמניות ודבש.

הם עמדו שם והתנועעו עם המוסיקה, וכשפידלר הפסיק בסוף לנגן הם נתנו לו את אוצרותיהם תמורת המוסיקה אותה ניגן.
פידלר חייך ואמר "שילמתם לי כבר קודם ועכשיו אני חייב לכם, וכפי שהבטחתי משהו ששווה יותר מזהב. אבל זו לא המוסיקה שאני נותן. לא, התשלום הוא להתחלק, להשתתף, הדרך היחידה לחיות.
עכשיו תתחלקו במה שיש לכם, תופינים, אוכמניות, דבש. תראו שהשתתפות וידידות הן שוות יותר מזהב."

הוא כיוון את כינורו וברקיעת רגל התחיל שוב לנגן.
ומאותו היום הדובים המתחבאים, אך לא מתחבאים יותר,
מתחלקים בכל, כמו כולם..
..בארץ כמעט-שם.